

Hock Ferenc

VIHARNAK SZÜLETTEM

válogatott versek

[kézirat]

Dunabogdány, 2014.

Parlagon

Akkor halt meg bennem minden:
egy emléktelen múltba tűnt napon.
Barna homályba fulladt a vérem.
Elhallgattam. Itt fekszem előtted
mozdulatlan, némán, parlagon.

Életre kel-e bennem még a lélek,
s felébreszt-e majd egy álmodó
sugár: azt nem tudom. Emléktelen
elmúlt régi időkről most hosszan,
csendben, álomtalan álmodom.

Mindegy

Élek vagy mégsem? Szinte
mindegy. Nincs ég. Nincsen
Föld sem, csak hideg csillagok
időtlen űrben. Voltam. Volt
távol. Volt Nap. Volt erény.
Lassú ködbe foszlott minden.
Élek vagy éltem? Szinte mindegy.
Semmivé lett az új remény.
Most minden csak kérdés.
A válasz lágyan semmibe vész.
Hogy élek vagy éltem? Nem
tudja senki. Rabságba zárta
porszem-énem a végtelen egész.
Köröttem fakó szavakkal száll
a múltam. Talán csak álom voltam,
s álmából valaki életre igéz? Nem
tudom. Élek vagy mégsem? Szinte
mindegy. A jövő csak kérdés.
Mögötte egy talán-múlt reménye,
emlékek szárnyán, bolygó álmod idéz.

Sohasem

Soha nem volt még ilyen az élet,
Elhagyott, csalárd, és névtelen,
Soha nem volt még ennyi ítélet,
Sohasem volt az ég ily színtelen.

Nem hallgatott így soha a szél,
Tél még nem volt ily tavasztalan,
Sohasem volt még millió lélek
Ennyire fakó, ily hasztalan.

Nem hallgatott így soha az ének,
Nem volt a dal még ily fénytelen,
A csillagokból eltűnt az élet,
Tudássá vált most a képtelen.

Soha nem volt még ilyen az élet,
Elhagyott, csalárd, és névtelen,
Soha nem volt még ennyi ítélet,
Sohasem volt az ég ily színtelen.

Pirkadat

Szennyes pirkadat mámore. Füstös hajnal. Sárgafényű lámpák rozsdás oszlopsoron. Magába zárt ember-ár. Vigasztalan hidak ködbe fúlt folyón. Fekete égbe fagyott végtelen beton. Megvakult ablakok. Semmiből jött fakó alakok. Párába tompult zajok. Rabláncra vert álmok. A jéghideg csöndben - januári ködben - talán reménytelen ébrednek új napok.

Elaludt bennem

Most nem szól bennem semmi,
elaludt kicsit a mélyben a dal,
mégis borzong a lelkem az élet
szelétől, s szívemben dúl a vad
zivatar. Zeng a mély, de körben
csend van. Kopár csúcson, fakó
széllel, az élet szürke port kavar.
Most nem szól bennem semmi,
elaludt kicsit a mélyben a dal,
mégis élet van mélyen szívemben:
Élet, és ének, és vad viadal.

Titokban

Voltam. Titokban. Erő
Keserű ásónyomodban.
Azután Tavasz voltam,
mikor fázós élet magja
roppan. Voltam tikkadt
Nyár, s voltam Ősz, ha
Arany szikra pengéről kőre
koppan. Életed voltam:
tudattalan, nagy titokban.
Benned éltem, de benned messze
voltam. Elmúltam, végleg.
Magamba váltam a régi úton.
Új röggé lettem az élő földön:
reményteljes, új napokban.

Mint a hajnal

Úgy vártál, mint örök hajnal
nyári hegytetőn: lágy fénnel
vontad aranyba lelkem, hogy
valahol, nyugtalan álmok
peremén, megértsem végre
az élet titkos szavát, hogy
újra élő, megszépült örökre,
végtelen tavaszba vált a világ.

Kép

Ezüstvíz. Aranyhíd. Lemenő
Nap. Csókot dob az Alkonyat.
Falevelek az úton vastagon.
Messzi zajok. Követ dobok.
Halk csobbanás. Gyűrűk a
sima vízben. Körben füves
part. Öreg füzek. Hullámverte,
sárgás homok. Ezüstvíz.
Aranyló Nap. A hegytetőn
csókot dob a szerelmes alkonyat.

Álmodtam

Csendes, mozdulatlan éj volt:
Álmodtam. Álmomban a meglassult
Idő láthatatlan kézzel kimosta
Énem a nyers Anyagból. Azelőtt
semmi voltam. Kósza lélek üres
vándorúton. Múlttalan gondolat:
mint lenge felhőalak a nyári égen,
Sodródtam messze, tudattalan.
Azután megváltozott az álombéli
táj. Lassú eső mosta kitartón a szürke
sziklát, míg alakot öltött belőle
testem, mint néma kőszobor.
Emberré születtem, s emléktelen
múltam volt lábam alatt a szürke por.

Azután beköszöntött a sokszínű reggel,
s köröttem életre kelt az álombéli táj.
Új arcok vettek körül: megannyi
titkos álom, millió lélegző élet. Új fényekbe
Foszlott a tudattalan homály. Mégis, bár
ezerré vált az élő lélek, ha új reggelre
kelt is a mindörök erény: a lassú idő
egyre új reggelén, új arcokról álmodott,
új testet formált az alkotó Remény.
Azután, ha zajos nap kelt is ködös hegyek
öléből, a teremtő mese egyre folyt tovább.
S ha csendes éj jött: álmodtam. Lassú idő
vésett a szürke kőbe akkor. Előttem
mélyülő por volt emléktelen múltam.
Énné lettem. Lélekfolyóvá, tudattalan.

Újra Magad

Könnyed patak lenni,
Kristály égen lenge felhő:
Fényes szellő, édes dalnok.
Vagy csillag lenni könnyű
Éjen, búzamező, Tavasz
Ölében: csendes lélek, bíbor
Szirom, virágos faág, gyémánt
Harmat, édes álom. S vágytam
Újra énekelni, harsonák közt
Dallamnak születni, szavak
Között igaz mese lenni. Hogyha
Vágytam, azzá lettem: apró
Szikra élő szívekben, s most
Újra, én vagyok magam.

Felébredtem

Felébredtem. Körbevett száz
virág. Kankalin, keltikék,
mélyszínű ibolyák. Selymes,
szerelmes, szép tavasz.

Felébredtem. Hegyek között
gyémánt patakot követtem,
amint lefut gyors ezüstje
mély tavakba, messze füstbe.

Felébredtem. Új életre, új
világra. Nekem nyíló új
csodákra. Dalra. Csendre.
Gyémántfényű kikeletre.

Felébredtem. Elmaradt a régi
múlt, letűnt az álmodó világ.
Most élő tavasz van. Kinyíltak
körben a bársony violák.

Viharnak születtem

Viharnak születtem. Tűzvirágnak.
Nem kopár tavasznak, sem korhadó
ágnak. Felhő voltam mindig. Sötét
és hideg. De élet voltam, bárki
is élte meg. Viharnak születtem.

Viharnak születtem. Új világnak.
Életet adtam sokszáz virágnak.
Ha vérzett a lelkem, lángcseppjei
Szerelemre gyúltak. Szerettek, és
éltek. Azután sötétbe hulltak.

Viharnak születtem. S te fénynek,
szivárványnak. Esőfüggönyözte,
nyugodt csodának. S hogyha olykor
mennydörgött a lelkem, akkor benned
Aranyfényre, új békére letem.

Viharnak születtem. Tűzvirágnak.
Nem langyos tavasznak, sem szürke
parásznak. Zivatar voltam, s benne
a szerelmes tüzet, lelkem vére
vérvörös harmattal ihlette meg.

Viharnak születtem. Tűzvirágnak.
Nem kopár tavasznak, sem korhadó
ágnak. Felhő voltam mindig. Sötét
és hideg. De élet voltam, bárki
is élte meg. Viharnak születtem.

Index

Parlagon	2009. április 1.	738
Mindegy	2012. szeptember 4.	780
Sohasem	2009. január 25.	734
Pirkadat	2013. január 8.	783
Elaludt bennem	2008. április 26.	715
Titokban	2014. január 22.	789
Mint a hajnal	2009. június 28.	743
Kép	2006. október 2.	634
Álmodtam	2013. október 8.	787
Újra Magad	2007. november 8.	697
Felébredtem	2008. április 4.	712
Viharnak születtem	2014. április 24.	790